

А както въ прѣдначинаніето, тъй и тука вѣтіята трѣбва да устрои чети́ре нѣща: първо, да ся помжчи да привлѣче изново благомыслието на слышатели́ты; второ, да ги убѣди, че е говорилъ искренно и безпристрастно и да гледа да увеличи или смали работы́ты, за които е говорилъ, спорядъ както го изисква цѣльта му; трете да повтори на кжсо главны́ты раздѣленія на словото, за да ги напoмни на слышатели́ты; четвърто, да покани, или помоли слышатели́ты, или сждни́цыты за праведно наказаніе, или снисхожденіе и милость и други такыва спорядъ нужджтж. А за да бжде Епилогътъ както трѣбва, нужно е да бжде въ него всичко съгласно съ онуй, що е рѣчено въ прѣдначинаніето тъй щото Епилогътъ да служи като едно умозаключеніе на доказаны́ты работы, които тамо ся обѣща да докаже вѣтіята.

Въ тжж послѣднж часть израженіето трѣбва да бжде страдателно и безсѣжно; защото тойзи видъ израженія имжть свойство да вдѣхнувать и распалвать страсть въ сърдцата. Ето единъ образецъ отъ добръ риторическы епилогъ, взеть отъ славный между Грыцкыты древны ораторы, Лисія: *Прѣставамъ да обвинявамъ, чюхте, видѣхте, страдахте, имате, сждѣте.*

Отъ всичкы, които казахмы дотука за съставны́ты части на словото, очевидно е, че двата края, то есть, прѣдначинаніето и Епилогътъ сж оныя, отъ които вѣтіята трѣбва да очиква желаемото слѣдствие; и за туй трѣбва да гледа щото най-много въ тѣхъ да дава голѣмо вниманіе. Много пжти тыя части наченвать и свършвать съ молитвж къмъ Бога и това быва изрядно въ Панигырический видъ и въ поезіжтж; Тъй Демостень наченва отъ молитва словото си противъ Есхына и свършва съ молитвж. Омиръ, като наченва иліаджтж и Одисіжтж си, призовава на помощь музжтж, а въ изброяваніето на флотыты на грыцкый съжжъ въ вторжтж пѣснь на иліаджтж призовава всичкыты Музы; Милтонъ въ „загубеный си рай“ призвава священникжтж музж, Божіжтж благодать.